

Trapta V

Curântul V

Despre pocăința cea făcută cu grijă și deplin arătată, în care se vorbește și despre viața sfintelor osândite și despre închisoare

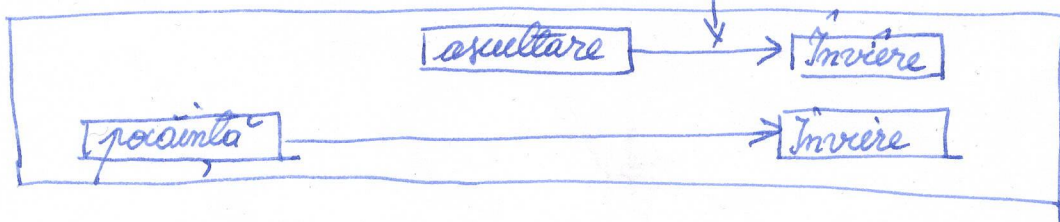
① Ioan a alergat odinioară înaintea lui Petru (Im. XX, 3) și asultarea și a pus aici înaintea pocăinței.

Ioan ajungând înainte, închipuiește asultarea.

Petru închipuiește pocăința.

Ținând trapta IV (asultarea) Ioan ajunge prin asultare mai repede la renașterea învierii decât Petru, care după lepădare a trebuit să treacă prin pocăință.

ajunge mai repede la:



② Pocăinta este aducerea înapoi (împroscătarea) a botezului.

Pocăinta este învoiala cu Dumnezeu pentru o a doua viață.

Obs1: Pocăinta este întoarcerea de la starea cea potrivnică firei la cea după fire, și de la diavol la Dumnezeu, prin nevointă și durere.

Obs2:
DEF: Botezul este însă și el o asemenea întoarcere, dar fără nevointă și durere.

Obs3:
DEF: Pocăinta este întoarcerea de la păcat. Dar nu e un singur păcat, ci întreg omul vechi se numește păcat. *Important!!!*

Păcatul e îmbibat ca o otrăvă în toată ființa omului.

Pocăinta e dea o mișcare totală

→ o mișcare existențială

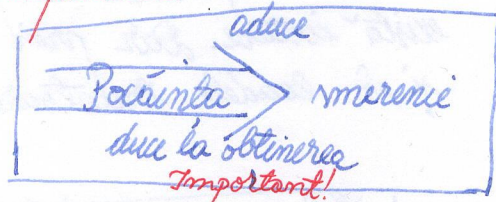
→ o mișcare de curățire a întregii ființe omenești

în toate gândurile
în toate operațiunile

Obs4:
DEF: Pocăinta este părăsirea celor dinainte (păcatele de dinainte)

Pocăinta este părăsirea întruistării pentru păcatele dinainte.

Important!



Important! Pocăinta este cumpărătoarea a smereniei.

Pocăinta este necontenita renunțare la nădejdea vreunei mângâieri trupești.

Pocăinta este gândul excluderii de sine și îngrijirea neîngrijită de sine.

Obs1
Îngrijirea pentru viața venică și neîngrijirea de plăcerile trecătoare.
Îngrijirea pentru viața cea adevărată, nu pentru cea de suprafață.
Îngrijirea pentru ființa adevărată, și nu pentru cea păștă.

Cel ce se îngrijește de sine se și osîndește de sine.

Se osîndește de sine pentru că vrea să se mîntuiască.

El nu mai are nici o grijă de lucrurile lumii și de aceea devine mesîndit de gîndul cel bun al lui, împungându-se și osîndu-se pe sine pentru că vrea să se mîntuiască. El nu mai are nici o grijă de lucrurile lumii, neîncetînd și privindu de mai înainte la pedepsele de acolo și la focul nestîm.

Sau altfel:

E fără grijă, întrucît nu se mai îngrijește de nici un lucru pămîntesc. Dar se îngrijește de sine, ca unul ce are grijă numai de sine și de mîntuirea sa.

Obs.

Pocăinta este gîndul osîndirii de sine și îngrijirea neîngrijită de sine.

Pocăinta este fiica nădejzii și tăgăduirea deznădejdiei.

nădejde $\xrightarrow[\text{năște}]{\text{aduce}}$ pocăinta

pocăinta $\xrightarrow[\text{tăgăduiește}]{\text{combate}}$ deznădejdea

Important!!!

Important!

Cel ce se pocăiește nu pierde niciodată nădejdea că pentru el nu mai există iertare. Dar prin nădejdea aceasta nu și pune nădejdea în plăcerile și în laudele trecătoare.

Cel ce se pocăiește se osîndește pe sine, dar răpă neînfurcat.

Cel ce se osîndește sincer pe sine nu e osîndit de Dumnezeu răci trepște mila lui răzînd durerea ce o are cel care a păcătuit că l-a răpărat pe El prin aceasta și dă dovadă că revine la iubirea fătă de El.

Recapitulare

Definiții:

- ② Pocăința este aducerea înapoi (improspătare) a cotizului.
- Pocăința este invocarea lui Dumnezeu pentru o a doua viață.
- Pocăința este întoarcerea de la păcat. Dar nu e un singur păcat, ci întreg omul vechi se numește păcat.
- Pocăința este umpărtășire a smereniei.
- Pocăința este neconținută renunțare la nădejdea vreunei mângâieri trupești.
- Pocăința este gândul osîndirii de sine și îngrijirea neîngrijită de sine.
- Pocăința este fîcă nădejdi și lăgăduirea deznădejdi.
- El se pocăiește și osîndește pe sine, dar scopul neîmpreună.
- Pocăința este împăcarea cu Dumnezeu prin lacrimi și prin lucrarea cea bună a celor potopniți păcatelor.
- Pocăința este robdarea de bunăvoie a tuturor necazurilor.
- El se pocăiește este primitorul pedepșilor sale.
- Pocăința este pruprirea tare a pîntecele și lovirea sufletului printr-o simțire adîncă.

Important!!!

Important!!!

Important!

Recapitulare

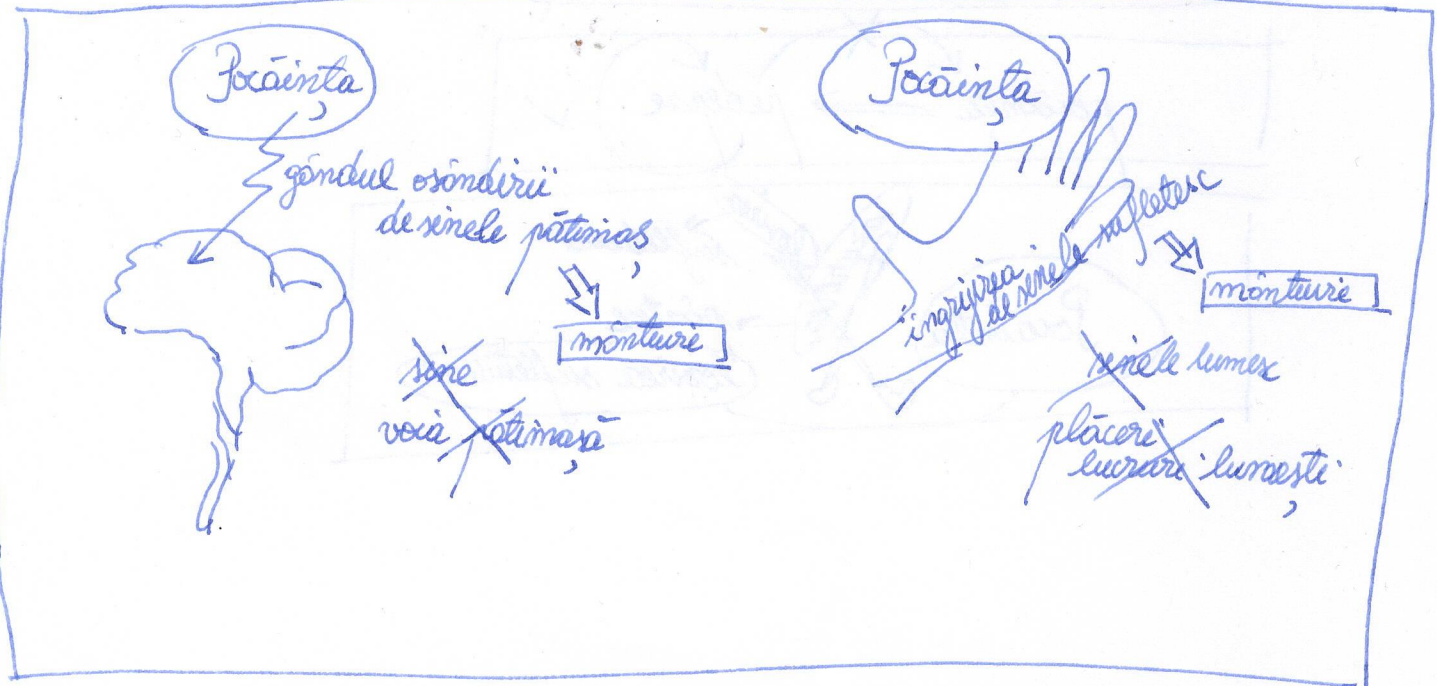
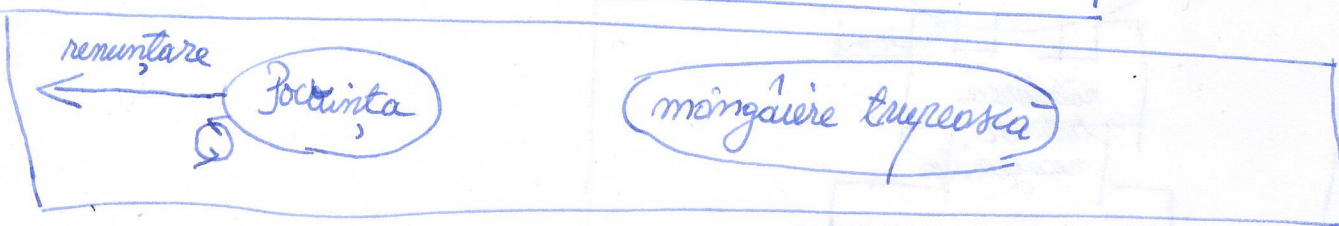
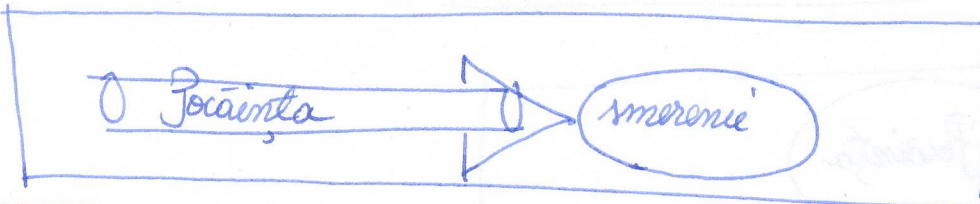
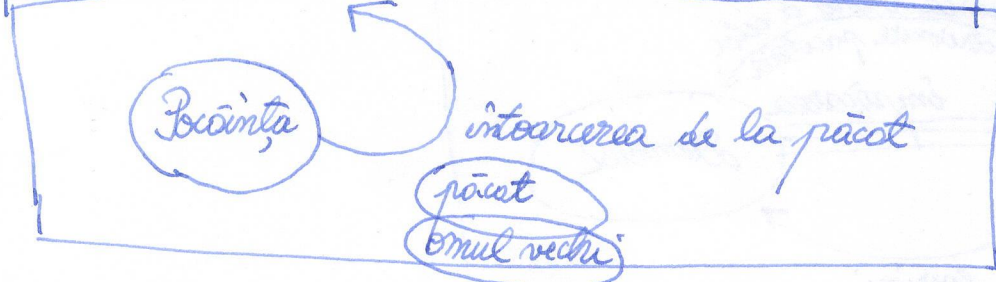
împresăritarea
păcerea înșoșă

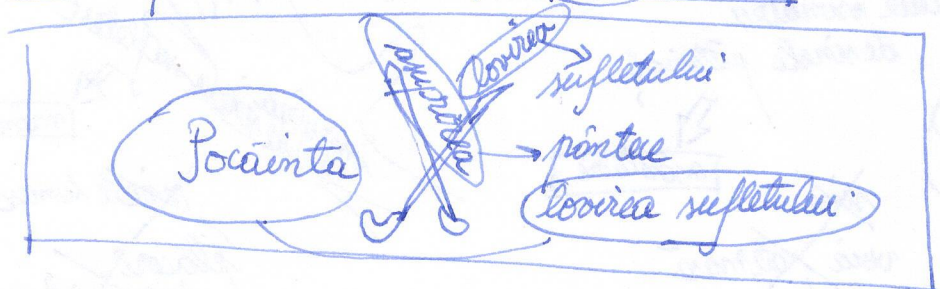
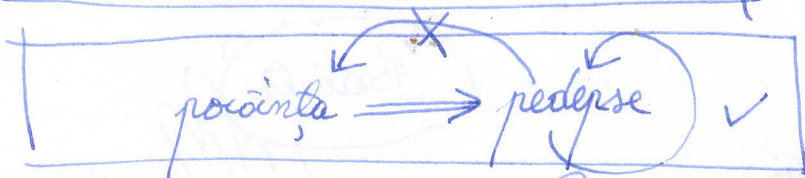
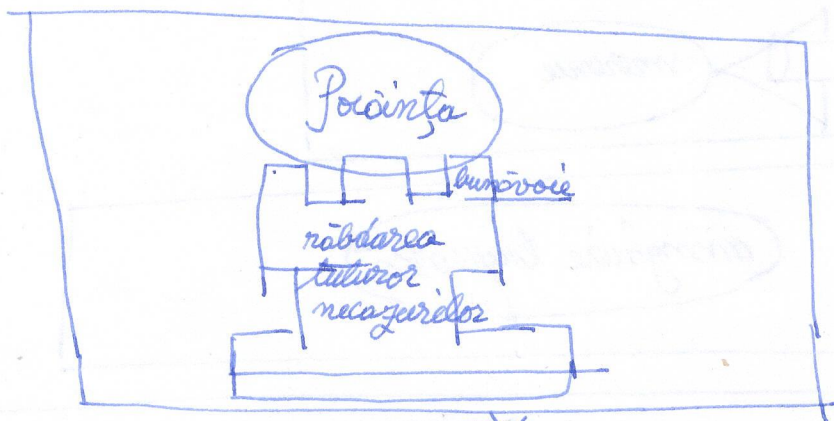
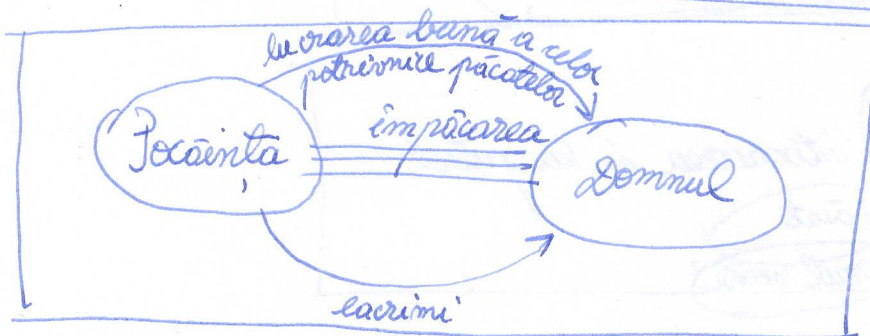
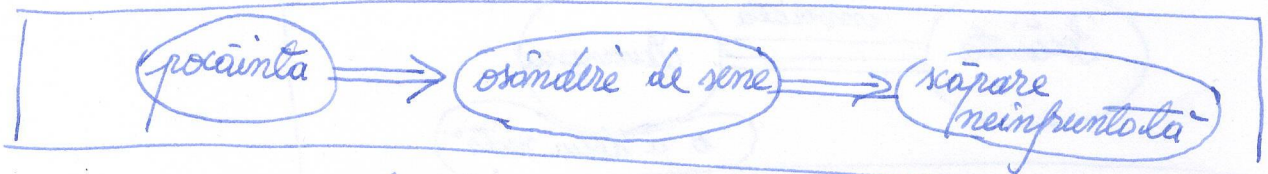
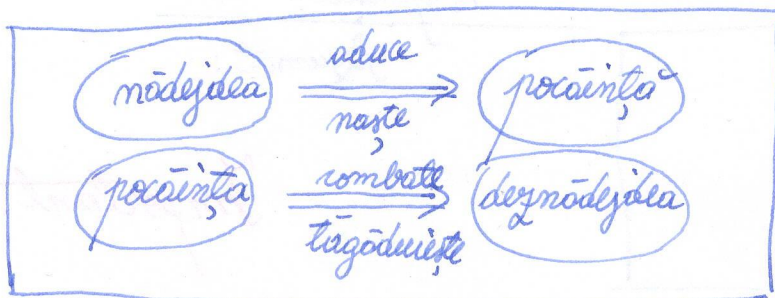


Definiții:

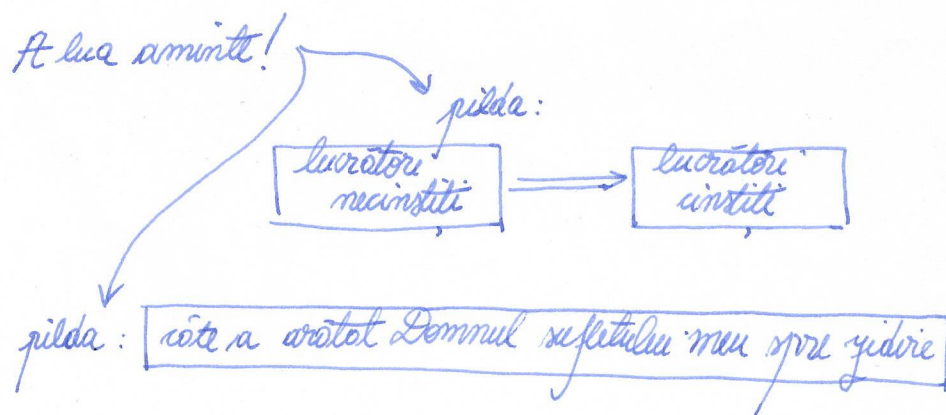
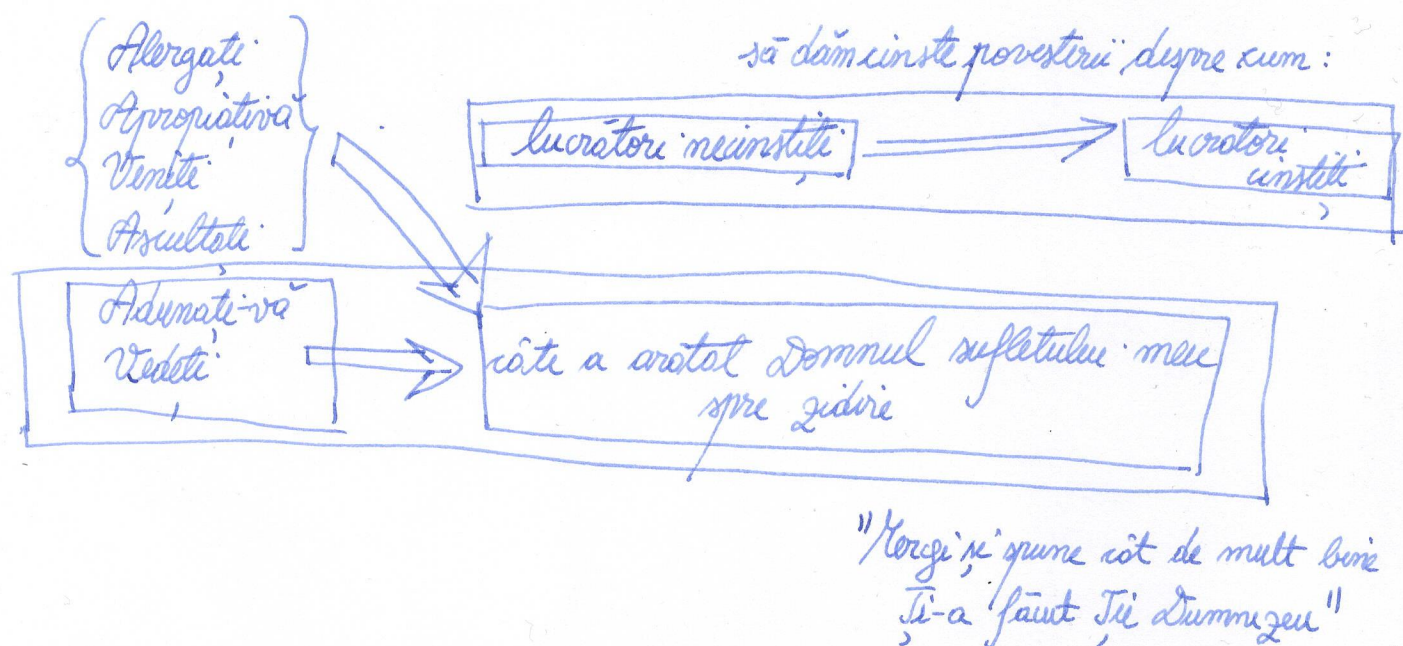
Rezumat:

Important!!!





- ③ Alergați și vă apropiați: Veniți, ascultați și vă voi povesti vouă, toți cei ce L-ați mântuit pe Domnul. Adunați-vă și vedeți câte a arătat sufletului meu spre zidire. Ia-mă înfățișăm și să dăm cinste mai întâi poveștii despre lucrătorii necinstiți care au fost cinstiți.



(4) Să ascultăm, să păzim și să facem aceasta, țeli, cei ce am putut
vreo cădere neavenită. Sculați-vă și sedeti, cei ce zăciți de pe urma
căderilor. Luati aminte, frați mei, la urvântul meu. Plecați urechea
voastră, cei ce veți să împăcați, iarăși, pe Dumnezeu, pentru o întoarcere
adeverată.

Să ascultăm, să păzim, să luăm pilda lucrătorilor neînștiți deveniți înștiți,

cădere neavenită

lucrători înștiți

Sculare, sedere, luare aminte, plecat urechea, întoarcere
adeverată

Îscut de pe urma căderii

împăcare cu
Dumnezeu

⑤ Auzind eu, reputatului, că există oarecare stare de viață și merenie mare și neobisnuită a unor apleți în mănăstire deosebită, numită închisoare, ^{Important!} spusă mai înainte pomenitului luminător al luminătorilor l-am rugat pe cel drept să-mi îlesnească să ajung și eu acolo. Și marele bărbat a ascultat rugămintea mea, nerând să întristeze sufletul meu între nimic.

Ajungând deci eu în mănăstirea celor ce se potăicu și în local celor ce plângeau cu adevărat, am văzut într-adevăr, dacă nu e prea îndrăgnet să spun, "cele ce ochiul omului nepăsător nu le-a văzut și la inima omului trădător nu s-au suit" (I Corinteni: II, 9) lucruri și cuvinte care pot să-L silască pe Dumnezeu; îndelețnicire și chivuri de viață care pot încerca în scurt timp iubirea Lui de oameni.

Am văzut pe unii din vinovați acia nevinovați stând toată noaptea, până dimineața, afară, în aer liber, cu picioarele nemîncate, clatinându-se de somn în chip jalnic, prin slăbia firii, și meditându-se nici un pic de odihnă, și lovindu-se și trăgându-se cu ocară și certare pe alții, privind cu jale la cer, și cerând de acolo ajutor cu tânguire și strigare.

Obs. Vinovați pentru că au păcătuit, dar nevinovați pentru că prin pocăință au dobândit iertarea lui Dumnezeu. "Despre păcătoși ne-păcătoși" a vorbit și Luther, dar în alt sens: în sensul că sunt virtuoși la Dumnezeu chiar dacă păcătuiesc uneori. La el nu e pocăință din partea omului.

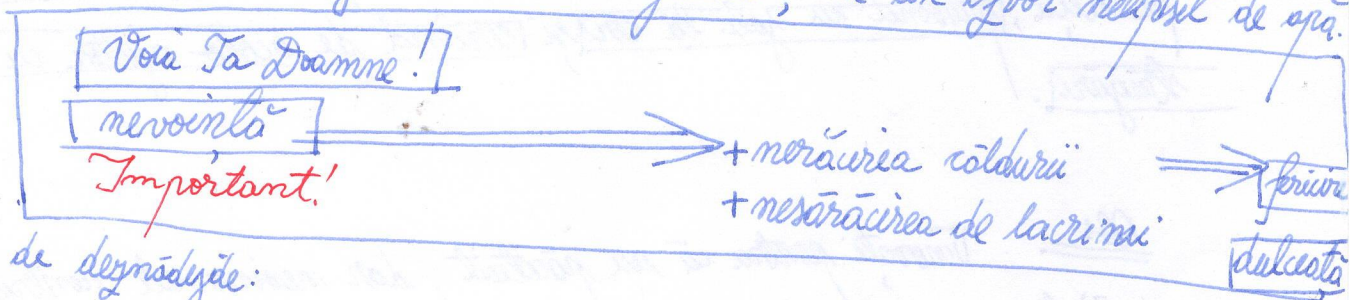
Pe altii, iarasi, stănd în rugăciune și legându-și mâinile la spate ca niște osândiți. Ei își țineau fața întristată, apăsată la pământ și se osândeau, recotindu-se nevroednic să privească la ceruri, la neputând nici măcar să spună ceva sau să se roage lui Dumnezeu, stăpânite de nepriceperea gândurilor și a conștiinței, nestiind cum și de unde să înceară ajutor. Ei își înfățișau doar sufletul lui Dumnezeu, fără urvânt, și mintea fără glas și plină de întuneric, și de o umbră undă subțire de deznădejde.

Important!!!

nestiind cum să înceară ajutor:

Obs 1 Icolia Isaac Sirul:

Nefăcând nimic altădată decât să se arunce pe sine înaintea vrăcii lui Hristos moartea și viaa, avându-și mâinile legate la spate. Cânta sa nu răcești căldura și sa nu te sărăcești de lacrimi, și sa te nevoiești de în aceste; și vei fi ferit, o, omule de te vei îngriji de cele spuse înălăuntrul tău și vei fi ca un rai înflorit și ca un izvor nelipsit de apă.



unda subțire de deznădejde:

Obs 2 Hustrările neconținute ale conștiinței chiar dacă nu roboră sufletul la deznădejde (cau aceasta e proprie drauler), dar nu lasă auzetarea să răsuflă, apăsând gândul și înfierbântându-l ca să petreacă până la sfârșit într-o osândă de sine.

Deznădejdea e mai mult o ispită a sta la poarta sufletului ca o undă vicleană și subțire, a aduce după ea potogul, dar pe care o refuză voia celui ce se poartă, într-o portare înmordată.

Pe altii, șezând pe pământ în rău și renunșând, și acoperindu-și fata cu genunchii, și bătându-și fruntea de pământ. Pe altii, lovindu-și mereu pieptul, și chemându-și înapoi sufletul și viața lor.

Obs "Sufletul, privind spre moartea spirituală (cu grație), recheamă viața sa veșnică ca pe cea proprie lui. Căci aceștia își recheamă sufletul lor mort prin păcat, spre viața sa prin virtuți, pe care a trăit-o mai înainte."

Unii din aceștia udaau pământul cu lacrimi. Alții, fiind lipsiți de lacrimi, se loveau pe ei înșiși. Unii și văitau pentru sufletele lor ca pentru niște morți, neputând să rabde strămtorarea inimii lor.

Obs "Inima umplută de întristare pentru săbiciunea și neputința ei; din pricina faptelor trupești corăutate, umple locul tuturor faptelor trupești. Ea topește adică acele fapte și se asază în locul lor. Pe locul oricărei fapte trupești apare inima întristată, ținându-le în cumpănă și covârșindu-le; sau orice faptă trupească face să se nască întristarea inimii. Din rana produsă de o plăcere și mare durerea.
Din săturarea de mâncări grase și mare înfrânarea tamăduitoare.

Tar altii gemeau cu inima, dar cu gura impiedicau sunetul tangeirii;
insa deoarece nu mai puteau sa tina geamatul cu inima tipau pe neasteptate

⇒ Am vazut acolo pe unii ca iesiti din ei insusi in felul purtarii si al gandirii
pierduti de multa mahmure
intunecati de multa mahmure
nerimitori fata de toate cele ale vietii;

apoi sufundati in adancul smerenii
frigandu-se in focul intristarii lacrimile ochilor
Important!

⇒ Am vazut acolo pe altii facand jos ingandurate
cautand la pamant
miscandu-se repede
racnind ca miste lei din fundul inimii
rasnind din dinte
suspinand
Important!

Unii dintre ei cereau cu buna nadejda iertarea de toate si se rugau
Altii dintre ei merenu negraita si osandeau socotindu-se nevrednici de iertare
nefiind in stare sa se opere
strigau catre Dumnezeu

Important!

+ rugaciuni
[cerere] + buna nadejda ⇒ iertare de pacate

Important!

+ strigare + gand nevredniciei de iertare
[osandire] + osandita rugutare ⇒ smerenii negraita

Alții: gemeau cu inima

⇒ dar împiedicau sunetul tânguirii cu gura

Important!

într-o deoarece nu mai puteau să țină geamătul cu inima
tipau pe neașteptate cu gura

Unii { ieșite din ei înșiși în felul pitorii
ieșite din ei înșiși în felul gândirii
pierdute de multă mâhnire
intunecate de multă mâhnire
mesimțitoare față de toate cele ale vieții }

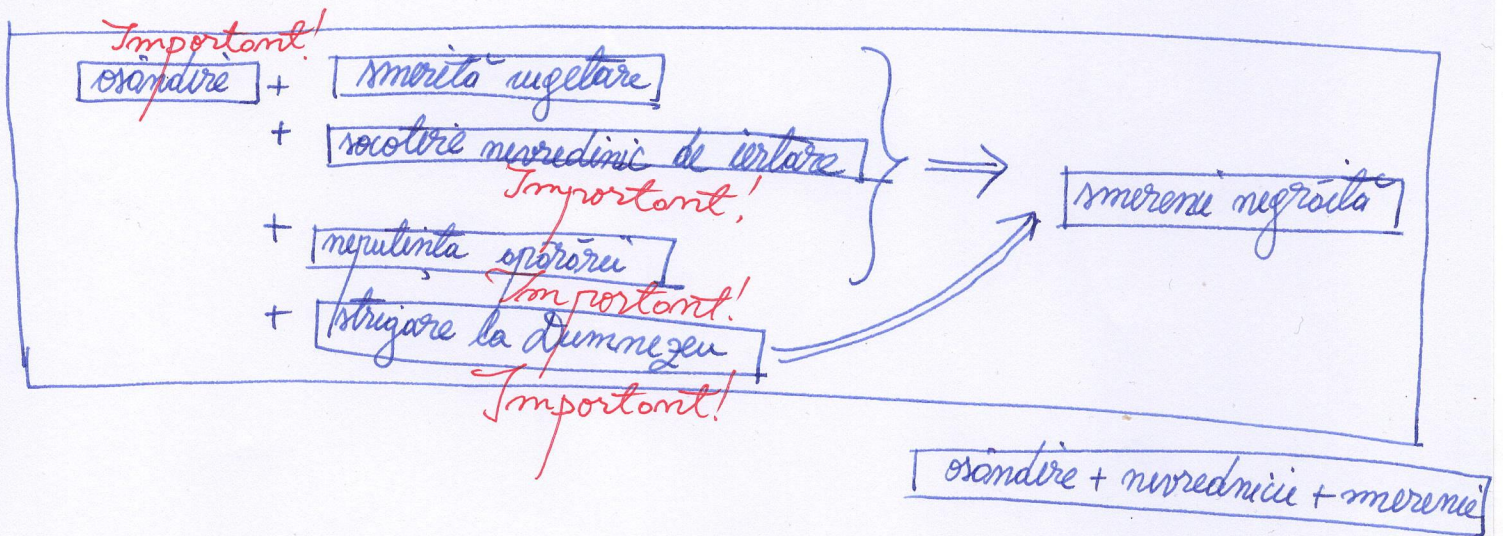
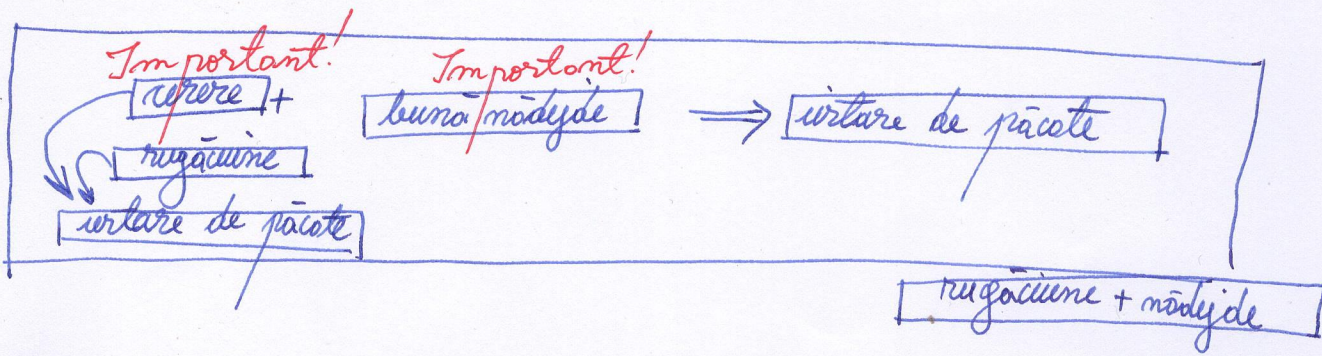
apoi sufundate în adâncul mizeriei

⇒ frugându-și în focul întristării lacrimile
ochilor

Important!

Alții { faciind jos îngândurate
faciind jos răsărind la pământ
muscându-și capetele
răsărind ca niște lei din fundul inimii
sorocind din dinți
suspinaud }

→
așteptarea domnului



unii:

rugăciune
 rugăciunea { primorii pierderii acum
 primirii milii acolo }

Important!

alții: + zdrobire de povara conștiinței
 + cerere cu sinceritate { să nu fie nici chinuți (în iad)
 să nu fie nici învredniți de Împărație } caî "de ajuns ne este"

împătăvirea de mila ← recunoașterea nevredniciei
 nu știu că cel din afară
 de Împărație este înăuntrul chinurilor

Ols În afară de virtute și de păcat nu e nimic.

Important! Nu există o stare neutră morală sau spirituală.

suflete smerite
suflete zdrobite

suflete încovoiate sub greutatea sarcinii

glas
strigăt către Dumnezeu

putere să înmoale înșor, nesimțirea
puterilor.

Important!

+ smerenie
+ zdrobire
+ încovoiere

glas
strigăt către Dumnezeu

⇒ înmuiere
⇒ putere
⇒ simțire nesimțită

ziceau căutând în jos, la pământ

"Stim, stim că suntem vrednici de toată pedeapsa și chinurile!"
"Și pe drept cuvânt!"

→ Ca nu ne ajunge puterea de a răspunde pentru multimea Soteriilor noastre
mii de voci rugă toată lumea să plângă pentru noi!

{ Numai atât dorim:
Numai atât ne rugăm:
Numai atât cerem:

"Nu ai mânia Ta să ne mustri pe noi!"
Ps VI, 1
XXXVII, 1

Nici după judecata Ta cea dreaptă să ne trimiți pe noi la chinuri
și urată ne și ne va fi de ajuns ca să ne izbăvim de marea Ta
amărăciune și de chinurile cele fără de număr și asuare.

Pentru să ne îndrăgim să cerem cererea deplină

Căci cum am îndrăgim noi, ai ce ne-am pofit neputința făgăduința
noastră, și am înținat-o după iubirea Ta de oameni și după iubirea de
mai înainte!"

Important!
Se puteau vedea acolo, o prileji, se puteau vedea cu adevărat
în chip vădit, urvințele lui David.

Se puteau vedea { oameni îndurând chinuri
oameni încovoiați până la sfârșitul vieții lor }
umblând toată ziua întristate. *Important!*

Se puteau vedea { uitând să mănânce pâinea lor
apa lor bând-o amestecată cu glănsul
mâncându-și pâinea tăvălită în cenușă și în proaf }
Important!

Se puteau vedea alții având pielea lipită de os
fiind ucați la iarba vestică (Ps. XXXVII, 6 CI, 6)
Nimic altceva nu se putea auzi de la ei decât aceste urvințe:

"Vai, vai, vai! Of, of! E drept, e drept! Crută-mă, crută-mă, Stăpâne!"
Important!

Unii ziceau: "Miluiește-mă, miluiește-mă!"

Iar alții, mai jalnic: "Iartă-mă, Stăpâne! Iartă-mă de se poate!" *Important!*

Unii se pedeseau pe ei însisi în arsto
alții se clătinau în frig

Unii gustau putina opa, gustând se opreau îndată
gustau doar pâinea cât să nu moară de sete
Important!

Alții împărtășindu-se de putina pâine, aruncau restul cu mâna
departe de ei

memindu-se nevrozici de hrana urvântătoare, ca unii ce au săvârșit
Important! feptele celor neuvântătoare.

Qs Pâinea este hrana urvântătoare sau rațională, pentru că pregătirea
ei se face prin rațiunea omenească, câtă vreme animalele nu-și pregătesc
hrana pe temelul unei auzetări.

Unde se vedea între ei vreo izbucnire de râs?

Unde se vedea între ei vreo vorbărie fără rost?

Unde se vedea între ei vreo faptă de mămăie?

Nici nu mai ştiau de este printre oameni vreo mămăie
căci plănsul olungase dintre ei cu desăvârşire intimeea.

Unde se vedea vreo împrobare în avânt?

Unde se vedea vreo şerbătoare?

Unde se vedea vreo îndrăgnea?

Unde se vedea vreo lucire a trupului?

Unde se vedea vreo urme de slăvă desartă?

Unde se vedea vreo nădejde de desfătare?

Unde se vedea gândul la vin?

Unde se vedea gustarea vreunor poame?

Unde se vedea mângâierea de continutul vreunor oale?

Unde se vedea îndulcirea gâtului?

Important!

Nădejdea tuturor acestora se stinsese la ei.

Unde se vedea la ei grija de cea pămîntescă?

Unde se vedea gândul de a judeca pe cineva dintre oameni?

Nimic din toate acestea.

Auestea erau la u cele spuse
 Auestea erau la u cele rugate
 Auestea erau la u cele strigate } către Dumnezeu

Unii bătându-și cu pumnul pieptul strigau către Dumnezeu de parcă stăteau la poartă cerului:

"Deschide-me, judecătorule, deschide-me, că ne-am închis prin păcate poarta și am rămas oșorâ"

Alții ziceau:

"Arată-ți numai fața Ta și îndată ne vom mântui"

Important!

Psalmul LXXIX, 4

Alții, irosi:

"Arată-Te sormanilor ce sed în întuneric și în umbra morții"

Important!

Ieremia I, 43

Alții la rîndul său:

"Degrabă să ne întâmpine îndarorile Tale Doamne, că ne-am pierdut că am deznădăjduit, că ne-am stins foarte"

Important!

Psalmul LXXVIII, 8
Psalmul CI, 4

Unii ziceau :

"Care se va mai arăta Domnul de aci înainte deasupra noastră?"

Important!

Alții ziceau :

"Care trecut-a sufletul nostru peste datoria cea de mesurrit?"

Important!

Ps. CXXIII, 4

Altul zicea :

"Care se va milostivi Domnul de aci înainte de noi? Care îl vom auzi zicându-ne nouă, celor din legăturile de nedezlegat, « Texte! » și celor din isidul poăintei: « Tortate să fiți! »?"

Care intrat-a strigarea noastră la urechile Domnului

Important!!!

Toți vedeau privind jurarea cu ochii sufletului la moartea și fiind:

"Care u mi s va întâmpla? Care care va fi hotărârea?"

Care care va fi sfârșitul nostru?

Care va mai fi pentru noi chemare înapoi?

Care mai este iertare pentru noi, întinectii, moritii, osândiții?

Care a avut puterea cererea noastră să între înaintea Domnului
sau s-a întors înapoi, pe drept cuvânt, umilită și ruminata?

Care, intrând, cât folos a agonisit?

Câtă bunăvoință?

Cât rod a dobândit lucrarea ei?

Pornind din trupuri și gori necurate și neavând multă putere, la împăcat și
oare, pe Domnul pe desăvârșire sau măcar în parte?

Sau a tămăduit, măcar pe jumătate, ranele noastre, care sunt mari
și au nevoie de mari dureri și suferințe, și de multe ostende?

Care s-au apropiat de noi îngerii păzitori? Sau sunt departe de noi?

Căci dacă nu s-au apropiat de noi toată osteneala noastră e fără folos și departe.

Pentru că rugăciunea noastră nu are puterea îndrăgirii pentru
nici învierea morții
a intra la Domnul dacă îngerii nostri călăuzitori nu se vor apropia de noi
ca să o ia pe aceasta și să o ducă Domnului.

Oare ce ni s va intampla?

Oare care va fi holatarea?

Oare care va fi sfarsitul nostru?

Oare va mai fi pentru noi chamare inapoi?

Oare mai este iertare pentru noi? Pentru noi intunecatii, merita, osanditi

Important!

Oare a avut putere (cererea noastra)?

Important!

→ să intre la Domnul

→ să a întors inapoi pe drept cuvânt
umilită și ruinată

Important!
intrând

care cât folos a agonizat?

care câtă bunăvoință?

care cât nod a dobândit lucrarea ei?

a împăcat ea oare pe Domnul cu deservărire
sau măcar în parte?

Important!

a tălmăcind ea oare, măcar pe jumătate ranele
neastre?

Important!

mari dureri
mari suferințe
multe ostenele

cu nevoi

Important!

oare sau a apropiat de noi îngerii păzitori?

altfel

rugăciunea noastră are
dacă este laudă și este desă de îngeri la Domnul

Important!

puterea îndrăgirii
îmărginirea iubirii

toată osteneala
este
fără folos
dăruire

Obs

[oare s-au apropiat de noi îngeri păzitori?]

altfel
rugașcuinea noastră are *Important!*
puterea îndrăznirii
mărire a urâtii
dacă te luptă, te dăruie de îngere înaintea Domnului

toată osteneala este fără folos
deșartă

Din cauza asta avem totdeauna nevoie de rugăcuinea altora, care, ca mijlocuri, sunt tot atâtea "îngeri" pentru noi, mai ales când sunt mai urați ca noi, deși nu suntem scutiți de rugăcuinile noastre.

numai dacă rugăcuinile noastre mai aproape de Dumnezeu
adăugând și simțirea lor la ele; *Important!*
nu le înlocuim!
Important!

ei devinute ca pietale, adică simple obiecte fără simțire
ne se mântuiesc nu prin rugăcuinea altora

În mod deosebit ne ajută lucrarea de mijlocire a preotilor
când concentrată în ea lucrarea întregii comunități a Bisericii
în care cu siguranță sunt mulți mai buni ca noi.

Important!

Unii de multe ori se întrebau unii pe alții plini de nerăbdare, zicând:

"Care vom scăpa fraților?
Care ne va va împlini rugămintea?
Care va fi pripițita?
Care ne va deschide?"

Important!

Tar ceilalți răspundeau:

"Cine știe (cum ziceau frații noștri nimeritori) de la va răzgândi Domnul
și ne va izbăvi pe noi de multă muniere?

(dar) noi să facem ce ține de noi. Și de nu ne va deschide
binecuvântat să fie Domnul Dumnezeu, lăsați-l să se
lăseze afară cu dreptate. Important!

(dar) să stăruim, bătăind până la sfârșitul vieții noastre.
Poate pentru multă noastră îndrăzneală și stăruință ne
va deschide Brea Bunul." Important!

Pentru aceea, îndemnându-se unii pe alții, ziceau:
"Să alergăm fraților! E vremea de alergare, de alergare cu pașă, pentru
că am rămas afară din buna noastră frățime. Să alergăm nerestând
trezuel nostru murdar și pornit spre cele rele, și să-l omotăm (mortefi)
cum ne-a omorât și el pe noi." E cea ce se faceau aici fericite,
stăpânite de simțul vinovăției.

Important!!!!

Important!!!

Important!

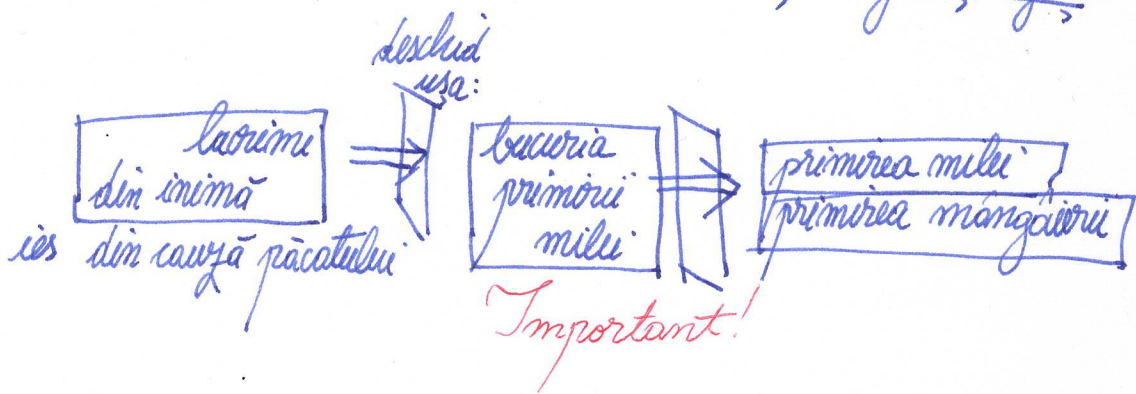
Se vedeau la ei gumundhi uscate de multimea mătăniiilor
ochi topiti și sufundați înăuntrul, undeva adânc
erau lipsite de păr
obraji erau rănite și arse de fiorbinteala lacrimilor
fețele veselite și galbene
fețele nedeorbite întru nimui de fețele morților

Obs
Undeva fin adâncul nedefinit și fără sfârșit al dumnezeirii
pe care nu reușea niciodată să-l scrie în întregime.

" Unele dintre lucruri arse, și altele îngroasă.

Toate lacrimile care ies din inimă din pricina păcatului
uscă trupul și-l arse și de multe ori în sân cugetarea și simte
vătămata de ieșirea lor. La început omul ajunge în chip necesar
în treapta aceasta a lacrimilor. Și prin ele și deschide ușa spre
a doua treaptă, mai înaltă, care este bucuria în care omul primește
mila

Acum vin lacrimile care izvorăsc din înțelegere.
{ Ele înfrumusețază și îngroasă sufletul.
{ Ele ies născut.
Prin ele și schimbă înșăși înfățișarea omului.
Cău când inima se veselește înflorște fața.

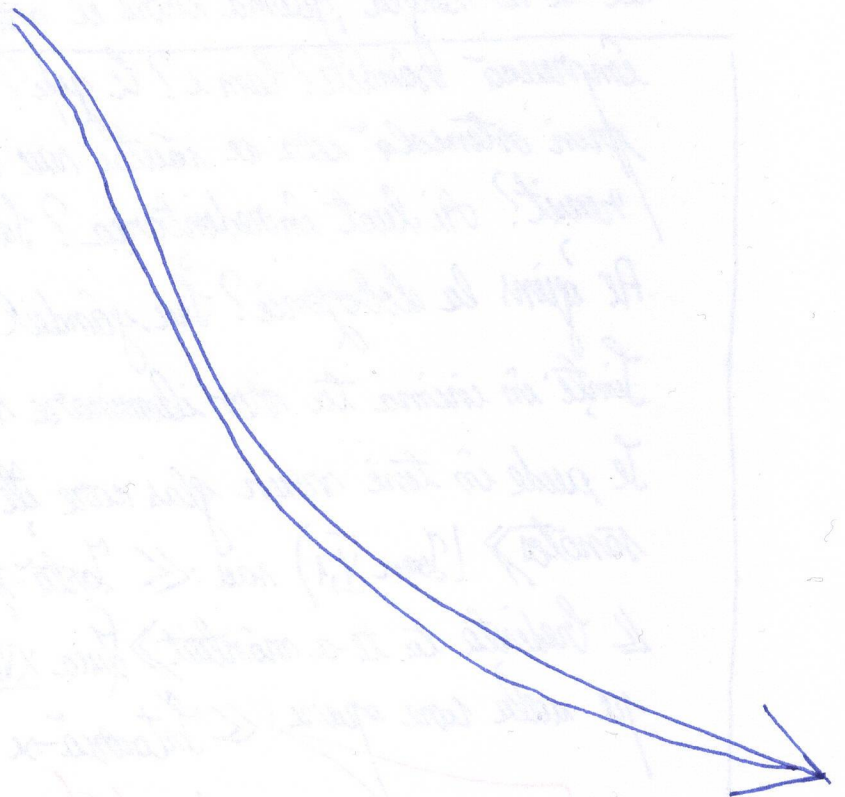


Le înșeamnă greaua pătămire a celor îndrăciți pe lângă a acelor?
sau ⇒ Le înșeamnă greaua pătămire a celor îndurorâți pentru morți?
sau ⇒ Le înșeamnă greaua pătămire a celor ce petrec în exil?
sau ⇒ Le înșeamnă greaua pătămire a celor pedepsiți osândiți pentru omoruri?

[Nimic] nu e chinul și pedeapsa fără de voie a acestora
pe lângă cea de bună-voie a acelor. (călugării din mănăstirea
închisoare)
Important!

Li vă rog să nu socoteți povești ale mure, fetelor.
Acesta rugau de multe ori pe judecătorul acela mare }
pe păstorul }
pe lăngorul între oameni }

să le pună mâinile și grumazul în fiare și în ratase
și să le tîntuiească picioarele în butuci, ca la cei osîndiți;
și să nu-i doylege din acelea înainte de a-i porini mormîntul
, ba miu' chiar în mormînt. *Important!*



→ Dar nu voi ascunde nici smerechia nu adevărat vrednică de milă
ni văborea zdrobită către Dumnezeu
ni pocăinta acestor fiii.

Când vedeau să vor purcede spre Domnul
ca să se înfățișeze înaintea Scaunului celui neprimitor de mătă
cei buni locuitori ai locului la pocăinta rugă prin întâistătătorul
lor, cu jurăminte, pe acel mare păstor să nu-i învrednicească
pe ei de înmormântare omenească, ci să fie aruncați, ca niște
debitoare în apa râului sau să fie lăsați în țărâna cutreierată
de fiare.

Dar tot de înfricoșătoare era priveliștea cecelui lor din urmă
ni de jalnică

Când împreună-șândiții simteau pe cel ce o lua înaintea lor
că era gata să se sfârșească, îl încețurau până ce avea încă mintea
în putere. Și plângând, și plini de dor, și clătănându-și capetele în
cea mai jalnică înfățișare, imbrăcau înșelate cu surînte înfruntate pe
el ce se stingea, zicând către el aprins de milă: „Ce este, frate ni

împreună-șândiți? Lum e? Ce zici? Ce nădăjduiești? Ai dobândit
prin osteneala cea ce căutoi sau n-ai izbutit? Ai ajuns sau n-ai
reuzit? Ai luat încredințarea? Sau nădejdea îți este măsură?
Ai ajuns la doborâncie? Sau gândul ți se clătina încă și se îndoieste?
Simți în inima ta vreă iluminare sau încă e întunecată și ocărăta?
Te prinde în toni vreun glas care îți spune măcintre: «Tată, te-ai făcut
răpitor» (Ioan V, 1) sau: «Tată-ți se ții păcatele» (Psalm 142), sau:
«Credința ta te-a mântuit» (Luca XVIII, 42)? Sau ți se pare că auzi încă
pe acela care spune: «Întoarce-te păcătoși în iad» Ps IX, 14

Important!

x: «Legându-i mâinile și picioarele, aruncați-l în întineri» (Matei XXII, 13)

x: «Păra nelegiuitul, ca să nu mai vadă slava Domnului» (Ieremia XXXVI, 10)

Le spui frate? Le spui, frate, pe scurt?

Te rugăm, spune-mă, ca să cunoaștem și noi cele în care vom fi.

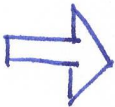
Căci timpul tău s-a încheiat și altul nu va mai fi în veac.

Obs Isaac Sirul

Important!!!! Întrebare: Când va cunoaște cineva că a dobândit iertarea păcatelor?

Răspuns: Când va simți în sufletul său că le urăște pe aceia
cu deservăsură de nemimă și când simte din afară ale lui
și va colțuși contrari celor în care era.

DEPĂȘIREA
PACATULUI



1. ura păcatului

2. faurea contrariului păcatelor celor în care era

Important! Important! Important!

Acesta s-a încredințat că a dobândit iertarea gresărilor de la Dumnezeu din mărturia conștiinței pe care a câștigat-o după cuvântul Apostolului, care zice:

"Conștiința care nu se exandeste este martora ei înseși."

1 Tim I, 19

La acestea, unui dintre ei se adormeau răspundea:

La acestea, unii dintre cei ce odoromeau răspundea:

"Binecuvântat e Domnul, care ne-a deportat (exilarea noastră) de la noi" (Mica 4, 1) (Luca LXV, 19)

Alții iarăși:

"Binecuvântat e Domnul care nu ne-a dat pe noi spre rănarea dinților lor" (Ps CXXIII, 6)

Dar alții ziceau cu durere:

"Oare a străbatut sufletul nostru pulhoiul de nenferit al delurilor vâzduhului. Nu avem încă îndrăzneală, ci așteptăm să vedem ce se va întâmpla la judecata mea!"

Obs

Poate ἡ ὑπόστασις nu însemnă de neexportat și însemnă forță substanțială în sine. Căci răul nu are natură cum zice Sfântul Maxim Mărturisitorul. Răul e răstăcut de viața cea rea și are ceva fantasmagoric sau de mlaucire în sine. Fantasmagoric, dar nu mai puțin periculos. Așt înțeles îl poate avea și în locul de mai înainte, tot din acest cap, unde se vorbește de "datoria de neexportat". Răul găurește ca un car sau slăbește ca un minus fințat.

Alții au dat un răspuns mai dureros decât acesta, zicând:

"Vai sufletului, care n-a pōsit făgăduința neîmpărțită; în ceasul acesta și numai în el se va lăsa și s-a gătit lui!"

Făgăduința botezului sau a cotejării

Însă eu, văzând și auzind acestea la ei, puțin a trebuit să mă dezgustă de
cunoscând neputința mea și asemănând-o cu greutatea lor neputință.

Dar cum era și așezarea aceluși loc, și întoarcerea lui? Însăși vederea locului
îndemna la poezie și la plâns. Căci cele ce altore le sunt gale și anevoci de primit
celor ce au răzvit din vortute și din bogăție duhovnicească le sunt plânte și ușa de
primit. Pentru că sufletul care s-a lipsit de îndrăgmeala de mai înainte și a căzut
din nădejdea nepătimirii, care a stricat pătura ^{important} uraltă, a fost jefuit de bogăția
dărilor, s-a înstrăinat de mângâierea dumnezeiască, a călcat tocmela cu Domnul
a stors soul cel bun al lacrimilor și s-a lăsat și împuns cu durerea de amintirea lor
⇒ nu numai că primeste cu toată încredința, ci și pe sine se răzgăndește la se
ucide în chip benevolenței prin nevinovăție, dacă a mai rămas în el o scântee de
iubire și de frică Domnului: Așa făceau cu adevărat scrierile acestea.

Si pe sine se va ucide, adică pe sine ca subiect al păcatului.
descoperindu-se ca subiect al faptelor bune. ^{Important!}

El se face aceasta are la început sentimentul că moare
sau că trebuie să moară, nempietându-și poarta pentru nimic
din cele ce le face sau le simte. ^{Important!}

Nu mai prin aceasta ajunge la sine cel în stare numai de viață

Căi având în minte acestea, și gândind la înălțimea virtuții din care au căzut
gureau:

"Aduse-m-am aminte de zilele de la început" (Pr CXLII, 5) **Important!**
de jocul acela al sângelui nostru.

Alții strigau către Dumnezeu:

"Unde sunt milele Tale cele dintre început, Doamne, și care le-ai aratat
reflektului nostru între adăvărul Tău?" **Important!**

Altul:

"Cine mă va pune în lumile zilelor celor dinainte, în care mă păzea Dumnezeu
când strălucia lumina Lui peste roșul inimii mele?" (Job XXIX, 2-3)
Important!

Obs Cine mă va pune, și, și mă va alege în perioada zilelor aalea
în care Dumnezeu mă păzea când împlineam porunciile Lui
și lumina mintea reflectului meu?"

Și, cum își aduceau aminte și de virtuțile lor de mai înainte, a căror
pierdere plângând-o ca niște prunci, gureau: "Unde este curăția rugăciunii?"

Unde, înălțarea ei? Unde, lacrima dăruită în locul celui amare?

Unde, noaptea nevoințelor și a curăției deosebite? Unde, asteptarea

soarelui nepătimirii? Unde, credința față de păstor? Unde, lucrarea rugăciunii

lui în noi? Toate acestea s-au pierdut și au pierit ca și cum nu s-ar fi
văzut niciodată și s-au mistuit, și au plecat ca și cum n-ar fi fost"

Important!!!

Dar să ne întorcem la curvântul nostru. După ce am petrecut în închisoare treizeci de zile, am revenit, neputând stabili mai mult, în obste, la marele păstor. Astea, văzându-mă schimbat cu totul și turburat la culme a amorului, preainteleptul, pricina schimbării, și mi-a zis: "Ce este, părinte Ioane? Ai văzut nevointele celor ce se chinuie?" Dar eu am zis: "Am văzut, părinte, și m-am minunat, și am scris pe ^{Important!} ni vârfuri care se plâng pe ei mai mult decât pe cei ce n-au văzut și nu se plâng pe ei pentru că aceia prin rădăcină s-au ridicat la o înviere neprimădă". Dar acela a zis: "Astea

Și nemincinosa lui limbă mi-a povestit următoarele:

"Înainte cu gea am aveam aici un frate foarte sânguinos și așa de lucrat că eu, văzându-l atât de aprins cu duhul, tremuram pentru el și mă temeam foarte de pizna diavolului, ca nu cumva, prin multă alergare, să-și poticneasă piciorul de vreo piatră, ceea ce obișnuiește să se întâmple celor ce umblă repede. Acest lucru s-a și întâmplat de fapt. Căci venind după un timp la mine într-o noapte târzie, îmi arată o rană înghețată și îmi cerea un plătire, mai bine zis îmi cerea să-i ard rana cu fierul roșu; și era turburat foarte."

Obs Când omul își aduce aminte de primele sale păcate și se pedepsește pe sine atunci și Dumnezeu are grijă de el ca să-l odihnească. Pentru că Dumnezeu se bucură ca și-a dat și certarea pentru abateră de la calea Lui:

Căci aceasta este semnul nepătimirii.

Important!

⇒ Și pe cât de mult își răstă sufletul său, pe atât se înmulțește vinovăția din partea lui Dumnezeu

Fratele de care se vorbește își cere el însuși pedeapsa, dar și-o cere de la duhovnic, adică pe de-o parte și-o dă el însuși, dar nu forțe încercarea duhovnicului, ci să nu cadă nici din păcătoșenie, dar să nu

se infunde în păcatul mândriei. Avem nevoie deci de duhoenie, între altele,
și pentru a nu adăuga la celelalte păcate pe acela al mândriei.

Dar văzând pe doftor că nu voia să se folosească de o prea mare
asprime față de el (pentru că era vrednic și de mila), se aruncă la pământ,
îmi opulea picioarele, le spăla pe acestea cu lacrimi multe și îmi cerea
pedepșirea în închisoarea ce îi văzuse."

"E cu neputință să nu merg acolo, striga, e cu neputință."

Astfel nău mila doftorului să treacă în asprime, lucru har și în totul
neobisnuit belnavilor. Se duse repede la cei ce se pocăiseră, se făcu portos cu ei
cu toată răvna în plâns, rămânându-și inima ca nu cumva cu înfrustrarea
din iubirea de Dumnezeu. Dar a opta și a plecat la Domnul, rugându-se
să nu i se facă parte de înmormântare. Dar eu l-am adus aici ca pe unul
ce era vrednic și l-am îngropat laolaltă cu părinții. Pentru că, după o
săptămână de rebi, în ziua a opta se lasă omul liber.

Obs. "Săptămâna e viața de acum, iar ea e vremea rebi
deoarece zidirea slujește stricăciunii. Ziua a opta e veacul viitor,
în care ne vom elibera de rebi stricăciunii."

Obs. "Săptămâna rebi e numită viața de acum, iar cea liberă
e numită viața viitoare. Căci cel ce se scutură în cele șapte zile
de viață de acum de grijăle ce i s-au întâmplat, în a opta
se mută la viața liberă."

De fapt, mai este cineva care stă împiedecă să nu s-a născut de la
picioarele mele smerite și întinse înainte de a fi câștigat bunăvoința lui
Dumnezeu. Căci, primind în inimă credința desfrământată a celui, a udă și el
picioarele mele matreboase cu aceeași încredințare. Pentru că, celui ce
crede toate îi sunt cu putință, a zis Domnul (Marcu IX, 23)

⑥ Am văzut suflete neferice stăpânite năvălește de dragostea trupurilor.
Dar, luând din cercarea dragostei pricina de pocăință, au întors aceeași
dragoste spre Domnul. Și scărind îndată peste orice frică, s-au arătat fără rată
în dragostea de Dumnezeu. *Important!*

⇒ De aceea și Domnul a găsit despre acea desfrântată nu că s-a
tăcut, ci că a iubit mult și a putut cu ușurință
schimba dragostea cu dragostea (Luca VIII, 47)
Important!

④ Știi, o minunată, că unora li se par nevoițele fricțiilor aulora
ce le-am povestit de nerezut, altora amvoci de rezut și, iarasi, altora
pricinustoare de doznădyde. Dar omul bărbat căstiga din austria mai
degrabă un bold și o răceală de foc și pleacă decând răvna în inima sa.

Iar cel ce răvna mai mică decât austria și cunoaște neputinta sa și
debandind cu urinta merita ugelare din disprețuarea pe sine, alvaga
după cel dintâi. Nu știi însă dacă a ajuns ca acela.

Dar cel trăindao mică și nu auzite cele spuse, ca nu cumva
să risipească și putinel pe care încă-l face doznădydit cu totul și să se
întâmple cu el cuvântul care zice: "De la cel ce nu are răvna, și ceea
ce are și va lua de la el" (Matei XXIX, 29)

Obs.

La să nu sporești pe cei ce nu fac o pocăință alăt de mare ca cei
descriși înainte, autoul socrui îi linișteste, spunând că și putinel bine pe care-l
fac le este de folos. "În case Tatălui Meu sunt multe locasuri" nu răspalite
a spus Domnul (În. XIV, 2)

Chiar de cel numit în rândul al doilea, care urmează celui dintâi, dar
nu cu bărbătesc aulcia, și cu merita ugelare constantă de neputinta sa,
autoul nu stă de a ajuns la acela locaș ce cel dintâi.

"Acesta este bărbăția, ca omul să lupte împotriva păcatelor sale de mai înainte pentru ca să nu răzădă să fie iertat, ca să nu se lase biruit de ele și în inima sa, și în suflet, și în simțuri."

(Acțiunea)

Bărbăția inimii este un alt ajutor al sufletului după Dumnezeu,
precum și lenea este un ajutor al păcatului.

Dragostea de Dumnezeu slăbește neputința.

Și lipsa de frică de Dumnezeu stămânește neputința.

- ⑧ Nu putem noi, cei ce am căzut în groapa strădelegilor, să ieșim de acolo dacă nu ne-am scufundat în adâncul (abisul) smereniei.

Obs Sunt două adâncuri

cel al păcatului e numit și groapa
pentru că e un adânc al nesimțirii

} o groapa în care se înmormântează conștiința

Un adânc fără fund (un abis) al smereniei

care e o adâncime fără sfârșit a conștiinței micinii proprii

și a responsabilității în fața lui Dumnezeu

Aceasta nu poate fi experimentată decât deodată cu infirmitatea puterii
lui Dumnezeu.

Chiar din groapa păcătoșeniei se poate trece în adâncul smereniei,
căci chiar păcatul îl poate face pe om să vadă cât de neorădnic este de Dumnezeu.

Această trecere făcându-se prin trezirea conștiinței, e o trecere de la un adânc
la altul.

Nu mai simțim adâncului și menținem în acel om.

Prin adâncul smereniei se revărsă și o inaltare din întunericul tot mai
gros în lumina nesfârșită a lui Dumnezeu.

9

Alta este smerenia mălmită a celor ce plâng

Alta este mustrarea conștiinței, vină și deznădejdea, a celor ce părătesc încă

Alta este forța bogăției a smereniei ce se investe în cei deservăți prin lucrarea lui Dumnezeu

↓ Alta

„Există o smerenie de la Dumnezeu (I)

Există și cel ce se smereste din frica lui Dumnezeu (II)

Există și o smerenie din dorirea lui Dumnezeu (III)

II

Se urmează o pumpare a modurilor

Se urmează o limbire și simțurilor

Se urmează o inimă zdrobită în tot timpul

III

Se urmează multa simplitate

Se urmează o inimă ce crește și ce nu poate fi ținută

o inimă ce crește în harul lui Dumnezeu

o inimă ce crește în ambianța iubirii Lui

o inimă ce nu poate fi oprită din bucuria și zborul ei în înălțimile nesfârșite ale Lui

Aceasta este o smerenie scoperitoare prin bogăția ei

împreună cu experiența mereu sporită a nesfârșirii lui Dumnezeu

În această smerenie lucrează Dumnezeu însuși în mod preamplu.

III Ia[mu] ne grăbim să o aflăm pe cea de a treia prin urmare.
Căci în zadar vom alerga.

II Temul celui de a doua este robăria deservită a defăimării.

Obs "Lucrul mizericordiei este ca, dacă cineva ne batjocorește și ne alungă
să avem sufletul despotrivă cu al unui rădă care când e alungat plâie
iar când e chemat vine, având în inimă gândul că ne suntem vrednici
să fim ca acela."

I Căci deprinderea cea de mai înainte chinuiește de multe ori și pe cel ce plânge.
Și nu e de mirare.

Obs Πρόνυς - gândul păcatului, care ne stăpânește și care se investe în conștiință
pe neștiință, uneori și în af se plîng pentru păcatele lor.

⑩ { cuvântul despre judecățile lui Dumnezeu } este { întărit } de niciun suflet.
{ cuvântul despre căderi } { de neîntâlnit }

Nu știu care sunt trăderile care ni se întâmplă din neașteptat

Nu știu care sunt căderile care ni se întâmplă din pășirea din ieromihie
(cu un rost bun)

Nu știu care sunt căderile care ni se întâmplă din pricina întoarcerii lui Dumnezeu de la noi.

→ Dar unora ne-a povestit că ele se ni se întâmplă din ieromihie primum o întoarcere proboacă. Căci ne îngăduie Dumnezeu, care ne-a predat lor (căderile), să fim ținuți mult în ele.

- 11) La luptăm înaintea de toate cu dracul înfruntării.
 Dracul înfruntării {venind lângă noi în vremea rugăciunii
 {aducându-ne aminte de îndrăzneala noastră de mai înainte
 vrea să ne oprim din rugăciune.

Obs Dracul înfruntării ne sopteste în vremea rugăciunii, dacă întrerupem
 firul rugăciunii prin gânduri, ca nu simțim în ea îndrăzneala către Dumnezeu
 sau legătura pe care El, pe care am avut-o altă dată.
 Aceasta ne face {să ne înfruntăm } ca unii ce n-am fi acum în (X)
 {să înfruntăm e ne ruga} starea uronită și.
 (dar) trebuie să stăruim în rugăciune chiar dacă ea nu e totdeauna
 și adunată în întregime în gândul lui Dumnezeu. (V)

"Fii cu lucrare-ominte, frate, la dracul ce aduce înfruntare în om.
 Căci multe sunt ursele lui până ce te face neputincios."
 Căci înfruntarea cea după Dumnezeu e bucurie prin care tu te vezi
 pe tine stăruind în vocea lui Dumnezeu.

(X) Dar acela îți zice: «Unde vei săpa? Căci nu ai poartă.»
 Acesta înfruntă cu dușmănia, până ce-l va face pe om să-l piardă
înfruntarea.

(V) Înfruntarea după Dumnezeu nu-l oprește pe om, ci-i zice:
 «Nu te teme. Tino iarăși»
 Căci știu că Dumnezeu e puternic și-l întărește pe el. Puterea celor
 ce vor să dobândescă înfruntarea este că, dacă vor cădea, nu se descurajă
și să fie iarăși cu grădă.

Obs Este o întristare folositică, nu este o întristare pricinuitoare de stricăciune.

plânge pentru păcatele propriu (✓)

la plânge, nu pentru păcatele și neștiința aproapelui

plânge atât pentru a nu cădea cu intenție
cât și pentru ca să ajungă la cea mai desăvârșită bunălată.

(X) Iar cei lumeste și întristează pentru că nu sunt slăviți
și topesc dorința celor alături.

Când sunt săraci, se chinuiesc
îmbogățindu-se îmbălesc.

Întristarea cea după Dumnezeu este bucurie.

⇒ stăruință în voia lui Dumnezeu (✓)

⇒ nedescurajare (✓)

⇒ a fi iarăși cu grijă (✓)

(12) Să nu te turbure de corp în fiecare zi, nici să iei din luptă.
Lăsați bărbătește și cu siguranță ingerul care te poartă va putea rotunda te.

Pana la e ușor de tămăduit cât este încă proaspătă și caldă.
Dar cele învechite, neglijate și învârtosate sunt greu de vindecat
și au nevoie de multă estimeală, de fier, de brici și de focul ce le
înșoteste pentru vindecare.

(13) Multe se fac cu vremea de nevindecat.
Dar la Dumnezeu toate sunt cu putință (Matei XIX, 26)
Dracii spun înainte de cădere că Dumnezeu e iubit de oameni.
Spun după cădere că Dumnezeu e aspru.

Obs Pentru aceasta se zice de diavol că e dușman și răzvrătit
Diavolul fiind dușman al virtuții, după căderea din ea se arată
răzvrătit
(răzvrătit)

Obs Înainte de a cădea cineva, dracii îl ispitesc la păcat
} el împing
} el înduplează
spunând că Dumnezeu e iubit
de oameni și cărtă.

Îșchetându-l deci prin gândurile plăcerii legate de păcat și slăbindu-l
și ducându-l la ea și îndupleându-l să facă voia lor, iar după aceea
voind să-l arunce în deznădejde și să-l sufocă în pierzania desovărită
și septele acestea: «Vai tie, ce ai făcut? Că Dumnezeu e drept și nu te
va ierta»

- 14) Nu crede celui ce-ți zice după căderea în mică greșeli:
"Bine ora de n-ai fi făcut aceasta. Dar nu e nimic."

Dar de multe ori daruri mici îmblănzesc mânia mare a judecatorului.
(mici supărări ca greșim)

- 15) Cel ce se pocăiește cu adevărat toată viața în care nu plânge o societate,
ca pierdută, chiar dacă a răscumplat alte lucruri bune în via.

- 16) Nimeni din cei ce plâng să nu aștepte încredințarea (iertării) în ceasul
ieșirii (morții). Căci ceea ce este nearătat nu e sigur. Pentru aceea să și zis
carora: "Lasă-mă să răsuflu prin încredințare, ca să nu mă duc de aici încredințat,"
(Ps. XXXVIII, 18)

- 17) Unde e Duhul Domnului s-a deslegat legătura.
Unde e smerenia neosemănată s-a deslegat legătura.

Dar cei ce pleacă fără acesta, dau să nu se amăgălesc. Căci sunt legați.

Obs Prin smerenie intră toate bunătățile, între care și compătimirea, prin care se
încredințarea iertării. I-ar putea și inversul: orice păcat e însoțit de împăcarea mândriei.
Dar între smerenie și Duhul Sfânt este o legătură: Smerenia fiind o constanță
aconștientă la lui Dumnezeu, este o experiență a prezenței Lui. Aceasta constanță îl
face pe om să se simtă să se socotească pe sine nimic, iar pe Dumnezeu total,
pentru că Dumnezeu se află în el cu mărimea Lui nesfârșită. Dar Dumnezeu nu e
prezent decât prin Duhul său.

(18) Cei din lume și numai ei sunt străini de aceste încredințări; ^{Duhul Sfânt}
și mai ales cei din lume sunt străini de prezența Duhului Sfânt. ^{meremii}
Dar unii, sporind prin milostivire, cunosc în seculul vișrii jolenul. ^{neamănata}

(19) Cel ce se plânge pe sine însuși nu se ocupă de plânsul, de gâdarea
sau de ocarărea altuia. Important! ✓

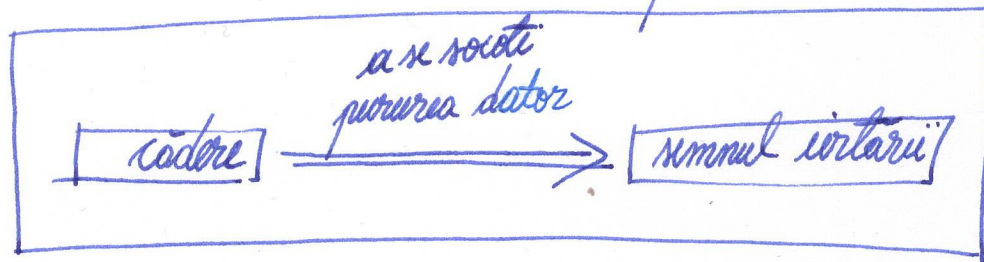
(20) Căinele mușcat de o fiară se mănă și mai mult pe ea
înșurubindu-se neamănând mai mult pe ea din
durerea ranei

(21) Lă luăm aminte de nu amvra ne din curăte, ci din înrăutățire
a înclăt conștiința să ne muste. Important!!!!!!!

Obs Avra Iaia: „Dacă te vezi în vremea rugăciunii neamădit de nici un păcat
ești cu adevarat liber și ai intrat într-adevăr în sfânta Lui odihnă
potărit voci Lui”

Obs Tolasi: „Conștiința curată e pricinuită de ostenele nevointei
Postul e pricinuit de ostenele nevointei
Trăgătura e pricinuită de ostenele nevointei
Răbdarea e pricinuită de ostenele nevointei
Trădăruța-răbdare e pricinuită de ostenele nevointei”

②② Lemnul iertării codorii sta în a te scuti puzurea dator.



Obs Scăderea se folosește și aici, ca de altă ori de **paradox**:

Șa știu că este certat când te socotești pururea dator

Deci semnul certării nu stă într-o liniste nepăsătoare, ci într-o grijă că este mereu dator să fac ceva pentru a merita certarea.

Păcatul săvârșit devine astfel imbold de continuă înaintare în cele bune.
Păcatul săvârșit poate fi astfel o forță de continuă sensibilizare spirituală.

(23) Nu e nimic deosebită de îndurarea lui Dumnezeu sau mai mare ca ea.
De aceea cel ce deznădăjduiește s-a înjunghiat pe sine.

Obs Cel ce deznodăduiște în mila lui Dumnezeu s-a omorât
reflexiv pe sine. Căci nu mai face nimic pentru a se ridica din
răulată, păcatului pentru a înainta în bine.

(24) Semnul pocăinței pline de grijă stă în fața noastră pe noi vrednici de toate neajazurile văzute și nevăzute ce ni se întâmplă, ba încă de, și mai multe.

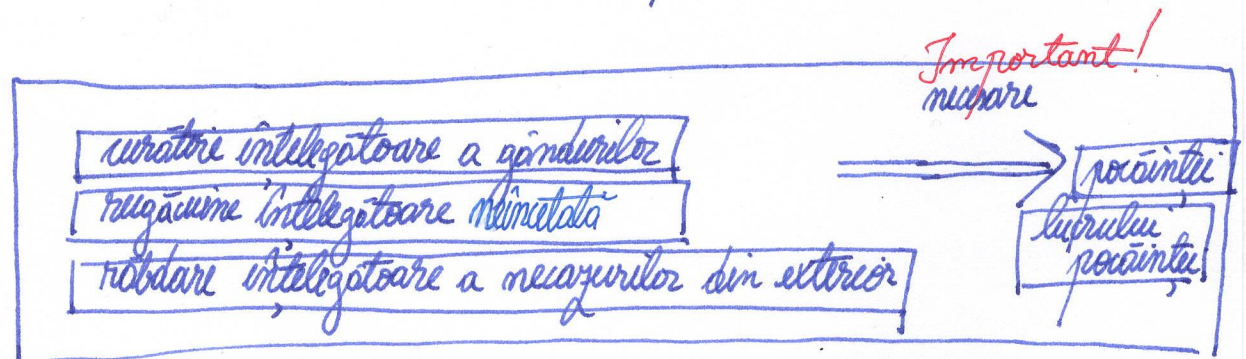
Obs „Lucrul pocăinței se ține din acestea trei:

din curățirea gândurilor

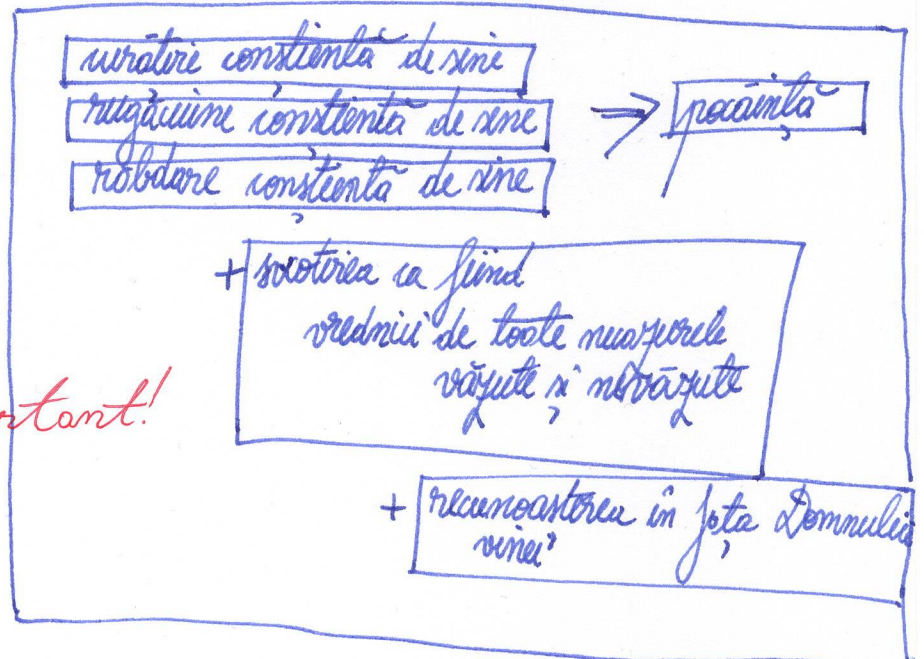
din rugăciunea nemulțată

din răbdarea neajazurilor ce vin asupra noastră

Lucrarea pocăinței trebuie să aibă nu numai o lucrare arătată de fatadă și una înțelegătoare, ca pe cei ce stăruie în curățire, rugăciune, răbdare să îi constanți facă nepăsători. Căci fără cele trei virtăți nu se poate săvârși lucrul pocăinței.



Important!



- (25) Moise, după ce a vorbit pe Dumnezeu în rug, s-a întors iarăși în Egipt la lucrarea cîmășilor lui faraon cel gîndit. (care se înfleg întuneric)
 Apoi iarăși se ridă la rug. Dar nu numai acolo, ci și în munte.
 El se a arut parte de vedere nîciodată nu deznădăjduiește de sine. (✓)
 Tărăște marele Iov, dar s-a îmbogățit, iarăși în clipi îndoit.

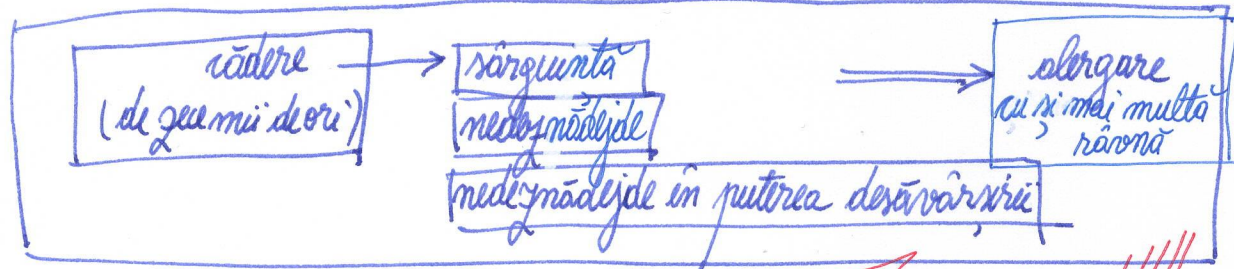
- (26) Cumplit sunt în cei trîndari cîderile de după chemare.
 Ele kală nădejdea în pînăre și-i conving pe alia să scotească fruct lucru
 chiar și numai o singură ridicare din groapă. (X)
 Important!

Obs „Vorbind de cei trîndari, părintele a deslebit de ei pe cei ne-trîndari.
 Și acest lucru e vădit. Căci pe drept avînt acia, trîndari sînt răvniți.
 amvoicase ridicarea din nou cînd au căzut în vreo greșală. —>

→ Căci opărați de trîndăria lor nu mai au nădejde în nepătămire
 deoarece nu mai voien să se predea altor ostelici.

⇒ Pentru aceasta scotesc să e un lucru mare a se izbăvi de greșala prezentă
 fiind greu bolnavi.

(Dar) cei sîngurici de ar cădea de [zece mii de ori] nu deznădăjduiesc
 în puterea desăvârșirii, ci alungă spre ea cu și mai multă răvnă. (✓)



Important!!!!

CONCLUZIE :

RIDICARE DE ZECI DE MII DE ORI!! (✓)
 Important!

(27)

Ja reama, ia reama!

Nu ne întoarcem numai de cât prin calca prin care ne-am rotăit.
Ci printr-o altă, mai scurtă.

(28)

Am văzut pe doi ini, înaintând spre Dumnezeu în același fel și în
același timp.

Unul dintre ei era bătrân și înaintat în estomeli;
Celălalt era uenic și alerga mai repede ca bătrânul și a ajuns dintâi la somnul
smoleniei.

(29)

Te luăm aminte tot, dar mai mult ai ce am răpit.

Te nu belim în inimă de boala lui Origen cel necredincios

Obs

ORIGENISM

Sunt multe estăzi, chiar dintre teologi, care ar dori o reabilitare a
lui Origen. 'Nu-i dau reama că origenismul duce la devalorizarea mişcării
sau a efortului personal, a importanței timpului pentru mântuire și
deci a persoanei'. Total duce automat la sfârșire. Tar lui ea se cade iarăși.

Origenismul e o teozofie sau antropozofie, sau panteism. Nu cunoaște
volocarea eternă a ficării persoane și putința ei de veșnică odihnă
în infinitatea dragostei personale a lui Dumnezeu. Deci, Tărarul,

laudând exprimarea soptelor de mortificare a trupului, pare să manifeste
o desprețuire a vieții în trup, nu gândește ca Origen, care consideră
viata în trup și mișcarea în ea o cădere din plătirea preexistenței a
spiritelor, și el dă o mare volocare acestui pentru că prin soptele vieții
în trup, chiar dacă acesta nu are volocare în el însuși, se câștigă mântuirea.

CREȘTINISM
= MIȘCARE

mișcare infinită
catre Dumnezeu
infinit

soptă
ridicare

ridicare de
Jei de mii de ori

Această învățătură, ORIGENISMUL, se face lesne primită de iubitorii de plăcere dând ca motiv (pretext) iubirea de oameni a lui Dumnezeu.

Ols "Acela admitea pedepsirea păcătoșilor pentru o vreme oarecare pentru a se curăța de întinăciunea păcatului în focul chinurilor. După aceea îi restabilea în Împărăția cerurilor și pe aceștia împreună cu dreptii, pretextând în chip rău iubirea de oameni a lui Dumnezeu."

În rugărea mea, mai bine iese în pocăința mea, se va aprinde focul rugăciunii rare mistui materiei păcatului.
(Ps. XXXVIII, 4)

30

{ Regula în chip
Pilda și iocana de pocăință }

ră-ți fie tie mai înainte pomenitii
sfinte orândite și nu vei mai avea nevoie
nicidecum de vreo carte în viața ta

până ce nu te va lumina Hristos, Fiul lui Dumnezeu
și Dumnezeu, întru învierea pocăinței alii pline de grijă.
Amin.

Prin pocăință ai urcat a pincea treaptă.

Prin ea ai urădit ale cinci simptome { mărșind de pedapsa
, { mărșind de osândă
fără de vici
prin osândă cea oarecă de
bunavoi.